

РЕШЕНИЕ

№ 856

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10222** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 във вр.с чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. П., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕИК], срещу Решение № УПВР-225/06.10.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-ВР-988/28.09.2020 г.

Жалбоподателят изразява несъгласие с оспорения акт, като твърди, че административният орган не е спазил материалноправните разпоредби на закона. Оплаква се от формален подход на интервюиращия орган и незадълбочено обсъждане на бежанската му история. Изтъква, че е изложил причините, поради които е преследван в страната си. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - интервюиращ орган при ДАБ – в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата.

Участвалият в делото прокурор от СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна

страна следното:

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна преписка се установява, че жалбоподателят е гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], А., етническа принадлежност – пащун, вероизповедание – мюсюлманин-сунит, неженен. Тъй като не е представил документи за самоличност, данните са установени от попълнена от него декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Напуснал е страната си по произход нелегално през П., И. и Турция, а оттам пеша е влязъл нелегално в България.

На 28.09.2020 г. жалбоподателят е подал молба пред ДАБ, с която е поискал закрила. Това искане е било възприето от интервюиращия орган като такова за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. На 29.09.2020 г. е проведено интервю, по време на което чужденецът е заявил, че е напуснал А. поради това, че в рода им е имало спор за земя, в хода на който братовчедите му са убили баща му. Посочил е, че целта му е била да отиде във Франция, за да може да работи. Молителят е заявил, че няма проблеми с официалната власт, не е бил арестуван и осъждан. Не споменава да е членувал в политически партии и въоръжени групировки, нито да е имал други проблеми във връзка със своята расова, етническа или религиозна принадлежност.

Данните от интервюто са дали основание на интервюиращия орган да постанови решение, с което е приел, че по отношение на Н. П. не са налице основанията по чл.9, ал.1, ал.6, ал.8 и тези по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и на хуманитарен статут. Изложил е съображения в този смисъл, мотивирайки извода си за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решение № УПВР-225/06.10.2020 г. на интервюиращия орган е съобщено и връчено на жалбоподателя на 09.10.2020 г., в присъствието на преводач, а жалбата срещу това решение е постъпила с вх.№ УП-6419 на 13.10.2020 г. и е процесуално допустима като подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от лице с правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, определен за такъв със Заповед № РД05-419/08.06.2017 г. на Председателя на ДАБ, на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ.

Решението не е нищожно поради некомпетентност на издалия го орган. По силата на чл.70, ал.1 ЗУБ срокът, в който интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, е до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца. Чужденецът е регистриран на 18.09.2020 г., което се установява от приложения регистрационен лист, и срокът за издаване на решението от интервюиращия орган е спазен.

Съдът приема, че е спазено изискването на чл.59 АПК за издаване на акта в установената от закона форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му, т.е. то не е лишено от мотиви в частта по отказа да се предостави статут на бежанец.

Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на материалния закон. Според чл.4, ал.1 ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3 очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност,

принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В Директива 2004/83/ЕО от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаване и правното положение на гражданите на трети държави като бежанци или като лица, които по други причини, се нуждаят от закрила, разпоредбата на чл.4 пояснява как се оценяват фактите и обстоятелствата при преценка основателност на молбата на лицето, търсещо закрила. В този смисъл административният орган, компетентен да предостави закрила на лицето, следва на първо място да установи всички относими факти със страната по произход. След съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя, справка за актуалната обстановка в А., Съдът намира, че ответникът е оценил молбата на жалбоподателя съобразно критериите на чл.4, т.3 от Директивата. В този смисъл административният орган е съобразил оценъчната си дейност, довела до мотивиране на постановения отказ за предоставяне на статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплаха към молителя не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. За да постанови този резултат, интервюиращият орган е съобразил, че когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Следва да се има предвид и че според разясненията, дадени в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, тежестта на доказване е за жалбоподателя, който твърди, че ще е засегнат живота му ако се върне в страната по произход. В този смисъл и като приема справката за достоверна и обективна относно актуалната ситуация в А., Съдът намира, че жалбоподателят не доказва, че е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. За да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да е налице изключително висока степен на насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидирана закрила и според скалата на доказване по т.39 от същото решение. В този смисъл с оглед факта, че ситуацията в А. е изяснена от справката по делото, Съдът намира, че в страната на молителя насилието не е в такава степен, че ако се върне там, е много вероятно той да бъде убит.

Тъй като жалбоподателят е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визира правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Ж. конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

Съгласно националното право (чл.8 ЗУБ) статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, социална група, изразява политическо мнение

или изповядва политическо убеждение които са основа на преследването, като е достатъчно органът осъществяващ преследването да смята, че е налице такава принадлежност. Цитираната норма от ЗУБ ясно очертава фактическите основания на закрилата и обосновано на доказателствата по делото съдът е приел, че се налага изясняване на обстоятелствата за осъществяването ѝ.

Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от него бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло битови и като такива стоят извън предметния обхват на ЗУБ. Чужденецът е изтъкнал, че е възнамерявал да отиде в европейска страна, за да може да работи. Напуснал е страната си на произход поради спор за земя, в хода на който братовчедите му са убили баща му. Не е подал молбата си за закрила веднага при навлизането си в РБългария. Едва след залавянето му от компетентните имиграционни власти жалбоподателят е подал молбата си за закрила. В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на които административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни.

Показателно за действителната цел на чуждия гражданин е и поведението му по време на съдебното производство. Той самоволно е напуснал РПЦ на ДАБ, където е бил настанен за времето на провеждане на административното производство, за което ответникът представи надлежно доказателство - докладна записка. Поради същата причина жалбоподателят не можа да получи лично призовката си за с.з. пред Административен съд-С. град, а беше призован чрез залепване на уведомление в сградата на съда.

Съдът приема, че не е нарушена нормата на чл.9 ЗУБ с непредоставяне и хуманитарен статут на жалбоподателя. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя, на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

С посочено по-горе решение СЕС е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в" във вр.с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО за установяването на минимални стандарти относно условията, на които трябва да отговарят гражданите на трети страни или лицата без гражданство, за да могат да кандидатстват за статут на бежанец, или на лицата, които по други причини имат нужда от международна закрила, и относно съдържанието на предоставената закрила, а именно: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; 2. съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални

власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

От справката за положението в А. е видно, че в страната спорадично се извършват бомбени атентати и инциденти, но въпреки това обстановката е спокойна и не достига до границите на вътрешен въоръжен конфликт. Доколкото има такъв, той е с нисък интензитет. Има инцидентни данни за отвлечени хора от страна на талибаните и за извършени изтезания. Талибаните и други терористи продължават да убиват персонала на силите за сигурност, като понякога има жертви и сред цивилното население. Броят на насилствените събития обаче постоянно намалява. Обстановката обаче в никой случай не може да се дефинира като въоръжен международен или вътрешен конфликт, водещ до безогледно насилие, представляващо тежка заплаха срещу живота или личността на цивилните. Насилието в страната не е достигнало изключителна степен към датата на издаване на оспореното решение. Обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла, заложен в международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в А.. Разселени афганистанци от П. се завръщат в страната си.

Положението в градовете на А. се приема като сравнително сигурно, тъй като правителствените войски ги защитават от бунтовнически атаки, като в страната продължават опитите за стабилизиране на страната. Продължават операциите на армията по прочистване на страната от терористи. Макар А. да се намира в сложен етап от политическото си развитие и в трудна социално-икономическа ситуация, и самостоятелно като държава, и предвид продължаващата изключително активна подкрепа на ООН и международната общност, е в състояние да предостави в достатъчна степен защита на цивилното население посредством националните си сили за сигурност и правна система. Силите на НАТО са постигнали историческо споразумение с талибаните за прекратяване на дългогодишния конфликт.

Тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства, а реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи закрила - чл.9, ал.2 и ал.3 ЗУБ. Такива обстоятелства в случая не се установяват. Цитираните разпоредби са приети с цел да съответстват на Директива 2004/83/ЕО. Следва да се посочи, че наличието на нестабилност и инциденти в страната по произход, при липсата на данни за лично засягане, не представлява самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут. В А. не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основания за прилагане на субсидиарна закрила.

При горните съображения Съдът приема, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, като с оглед на проверката, която извършва по чл.146 АПК, намира, че същото е постановено от компетентен орган, в предвидената от закона писмена форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените

правила и на материалния закон. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.85, ал.1, ал.4 от Закона за убежището и бежанците, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕИК], срещу Решение № УПВР-225/06.10.2020 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила, подадена с вх.№ РД09-ВР-988/28.09.2020 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: